

Č. 9965.

Policejní právo trestní (Slovensko): * Ustanovení 4. bodu § 204 pol. trestního řádu č. 65.000/1909 vn. nepropůjčuje odvolacímu úřadu právo, aby z úřední moci doplnil rozsudek I. stolice výrokem o náhradě škody způsobené trestním činem.

(Nález ze dne 17. června 1932 č. 7918.)

V ě c: Jan G. v A. proti zemskému úřadu v Bratislavě o lesní přestupek.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje z části pro nezákonnost, z části pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Rozsudkem okresního úřadu v Prešově jako policejního trestního soudu I. stolice z 11. července 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem § 90 zák. čl. XXXI:1879, jehož se dopustil tím, že dne 28. června 1928 odcizil osiku z urbaniálního lesa, a byl odsouzen k pokutě 58 Kč, pro případ nedobytnosti k 10dennímu uzamčení. Zároveň bylo st-li uloženo, aby zaplatil náklady řízení v částce 40 Kč.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání proti tomu podané odmítnuto a rozsudek I. stolice byl potvrzen se změnou, že obviněný se odsuzuje kromě peněžité pokuty i k zaplacení 46'20 Kč jako hodnoty odcizeného dřeva a k 11'55 Kč jako náhradě do 15 dnů pod následky exekuce. V důvodech se uvádí, že rozsudek I. stolice byl pozměněn, ježto § 90 zák. čl. XXXI:1879, na jehož základě byl obviněný odsouzen, předpisuje, že pachatel tohoto přestupku má být odsouzen též i k zaplacení hodnoty odcizeného dřeva, jakož i k náhradě $\frac{1}{4}$ této hodnoty a mimo to má se odsouditi k peněžité pokutě odpovídající těmto dvěma částkám. Přes toto výslovné ustanovení zákona odsoudil policejní trestní soud I. stolice obviněného jen k peněžité pokutě. Na důvod uplatněný v odvolání, že věc je promlčena, nemohl být vzat zřetel, poněvadž podle § 86 shora uvedeného zákona trestnost lesních přestupků se promlčuje ve 2 letech, počítajíc ode dne spáchání přestupku. Obviněný dopustil se tohoto přestupku dne 28. června 1928 a rozsudek I. stolice byl vyhlášen dne 11. července 1929, tedy v době, kdy zákonem stanovená lhůta ještě neuplynula. Spáchání přestupku bylo výpovědí přísežného lesního hajného nade vši pochybnost prokázáno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dva výroky, jednak výrok, jímž se st-l uznává vinným přestupkem § 90 zák. čl. XXXI:1879 a odsuzuje k pokutě 58 Kč pro případ nedobytnosti k 10dennímu uzamčení, jakož i k náhradě útrat provedeného řízení, jednak výrok o náhradě hodnoty odcizeného dřeva a o odškodném. Stížnost brojí proti oběma těmto výrokům.

Pokud jde o výrok o vině a trestu, namítá stížnost, že žal. úřad neodůvodněně zamítl výslech svědků navržených st-lem, neboť obviněnému musí být poskytnuta možnost, aby svoji obranu dokázal. Nss uznal stížnost v tomto bodě odůvodněnou. — — — —

Výroku o náhradě škody obsaženému v nař. rozhodnutí vytýká stížnost nezákonnost, kterou shledává v tom, že žal. úřad v tomto směru pozměnil, resp. doplnil rozsudek I. stolice, který výroku o náhradě škody neobsa-

hoval, na neprospěch st-lův přes to, že odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo podáno jedině st-lem.

Uvažuje o této námitce, musil se nss prve vypořádati s názorem projevěným v odvodním spise žal. úřadu, podle něhož je stanovisko stížnosti nesprávné proto, že nař. rozhodnutím nebyla zvýšena pokuta st-li uložená, nýbrž st-l byl odsouzen k zaplacení hodnoty odcizeného předmětu a odškodného na základě pevně stanovené trestní sazby § 90 zák. čl. XXXI:1879. Ježto pak policejní trestní soud I. stolice k tomuto ustanovení zákona nepřihlédl, má žal. úřad za to, že byl oprávněn pozměnit rozsudek ten podle 4. bodu § 204 pol. trest. ř. S tímto názorem žal. úřadu nelze souhlasiti.

Podle 2. odst. 4. bodu § 204 pol. trest. řádu jest apelační úřad oprávněn přes meze petitu uvedené v odvolání, tedy z úřední povinnosti zrušiti nebo změnit rozhodnutí v odpor vzaté tehdy, když některého podstatného pravidla řízení nebylo použito vůbec, nebo bylo ho použito nesprávně. Je tedy předpokladem zákroku podle 2. odst. 4. bodu § 204 pol. trest. řádu nedbání nebo nesprávné použití podstatného pravidla formálního. Za takové pravidlo nelze však pokládati ustanovení § 90 zák. čl. XXXI:1879 o povinnosti nahraditi cenu ukradeného dřeva a dáti odškodné ve výši $\frac{1}{4}$ této ceny, neboť tu jde o předpis stanovící obsah nároku osoby, jež byla trestním činem poškozena, tedy o předpis práva materiálního. Osoba, jež byla trestným činem poškozena, je podle č. 2 bodu III. § 176 pol. trest. řádu oprávněna — předpokládajíc, že spolupůsobila v zastoupení žaloby nebo uplatnila svůj soukromoprávní nárok — podati z rozsudku odvolání v neprospěch obviněného, a je tedy oprávněna i domáhati se výroku o náhradě škody, byl-li jí tento policejním trestním soudem I. stolice odepřen. Úřadu II. stolice nepřisluší však podle zákona právo, aby z úřední moci změnil nebo doplnil rozsudek I. stolice v tomto směru. Vytýká proto stížnost právem, že žal. úřad porušil zákon, doplniv rozsudek I. stolice výrokem o náhradě škody, ačkoli v tomto směru odvolání osobou k tomu podle zákona oprávněnou podáno nebylo.

Č. 9966.

Cesty (Slovensko): O různých druzích cest veřejných.

(Nález ze dne 17. června 1932 č. 9557.)

V ě c: Imrich a Kateřina M. ve V. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek zabránění cesty.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-lé obrátili se na okresní úřad ve V. podáním, v němž uvedli, že v obci R. mezi intravilánem m. č. 268 st-lů a intravilánem m. č. 273, na němž je hospodářství Josefa a Anny M., vede obecní cesta, kterou Josef a Anna M. rok od roku zužují tím, že z ní přibírají k svému intravilánu, až se cesta zúžila v celé délce o jeden metr, takže se st-lé nemohou vozem dostat do stodoly. St-lé spatřují v jednání tom přestupek § 130 zák. čl. I:1890 a § 94 zák. čl. XII:1894 a žádají, aby Josef a Anna